

Hos Hugues le Roux.

Redaktionen af „Kvinden og Samfundet“ havde sendt mig til Monsieur le Roux. Der sad jeg lige over for ham og fortalte ham, at Bladets Læsere sikkert vilde sætte stor Pris paa at høre en Smule af en rigtig Franskmand om Pariserinderne, især siden disse er saa tiltalende, som man af hans Foredrag havde hørt. Monsieur le Roux besvarede med største Elskværdighed mine Spørgsmaal og meddelte mig adskilligt, som jeg her skal have den Fornøjelse at fortælle.

„Hvad der særlig udmærker Pariserinden, er hendes gode Humør og klare Hoved. Og hun bruger sine Evner; i Forretningstilivet er der rig Anvendelse for dem. Ofte er hun den egentlige Leder af den Handel eller lign., der bærer hendes Mands Navn. Medens Monsieur farer om, gør Bestillinger, indkasserer Fordringer, ser til Fabrikanterne o. s. v., sidder Madame hjemme i Magasinet og holder i sin Haand de mange forskellige Traade, der styrer hele Maskineriet. Hun har ofte de Fortrin, man ellers plejer at tillægge Manden, det samlende Overblik, Fastheden, Modet, forenet med Kvindens Takt og hurtige Opfattelse. I Hjemmet, som Hustru og Moder, udvikler hun de samme gode Egenskaber. En udmærket Type paa Pariserinden som Hustru er Madame Roumestan i Alphonse Daudets *Numa Roumestan*. Der er skrevet og talt meget om denne Roman, og man har gættet paa snart den ene, snart den anden Minister som hans Forbillede til Numa, f. Eks. Gambetta. Jeg skal sige Dem, hvorledes det hænger sammen dermed. Læg Mærke til, at Bogen er tilegnet hans Hustru; den er for en Del en Bekendelse, en Anklage, rettet mod ham selv, og en Lovprisning af hende. Saaledes har Daudet i Angerens Øjeblikke set paa sig selv, som den heftige, opbrusende men upaalidelige Sydlænding, der bruger stærke Ord, som ikke betyder meget, der forløber sig og trænger til hendes Tilgivelse Gang efter Gang. Og hun, Rosalie Roumestan, det er Madame Daudet lyslevende. Hvor staar hun ikke klart for en, tegnet med faa og lette Strøg. Pariserinden, elegant, sikker og anstandsfuld, med det klare forstandige Blik paa Livet. Mange Illusioner har hun mistet, men dog bevaret sin ubestikkelige Retsfølelse, sin fine Takt og den moderlige Overbærenhed med Manden, det store Barn, der atter og atter trænger til den.

Og den unge Pige i *Nabob'en*, — jeg ser, De husker hende — Aline, „bonne maman“, som de kalder hende i Hjemmet, hvor hun, neppe 20 Aar gammel, tager Moderens Pligter paa sig og udfører dem beundringsværdigt, med en Frejdighed og graciøs Lethed, der viser, at ogsaa hun har Pariserindens sikre Greb paa Tingene. Den lille lune Rede, hendes Hjem, er som en fortryllende Oase i den febrilske Tilværelse, vi føres ind i, og hvori den stakkels Nabob gaar til Grunde.